



مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد



۲۰۲۳/۰۱/۲۲



عبدالغفور لېوال

پاچا

و،
نه وو،
يو پاچا و...
بس
کارونه د الله وو
سیند ډک و له اوبو نه او چینی به بهېدلې
روا وي لا سندرې
سنځلي به چي گل شولي، کوچیان به ډاگ ته راغلل
د خَم* له چینارو سره د گز وني بېرې
نیني وي خوندوري
کوچیان به راروان کتار کتار وو لوی جومات ته
څه بنځي – ماشومان د صابیزاده ملا په بند وو
د چا به تور ژیری و او د چا به نیمسری وه
زېلی وه یا زوبی وه
ملا صابیزاده به په پسته سواره ناست و
یوه پتری چاینکه کي شین چای به ورسره و
صابیزاده ملا ستانه و
د تورو توتکیو خاله جوړه وه چجه کي
پت شور و صابیزاده کي

**د کوچیانو ترمنځ داسي باور پوخ و
چي په دم د صابیزاده کي لوی اثر دی
«زیري دم بابا» ورکړې اجازه ده
او په خپله د ده خټه هم پخه ده
د کوچیانو اوازه وه
چي کابل کي ناست پاچا يي هم په بند دی
صابیزاده يو ښکلی ځوان و
د قرآن تر څنگ يي ایښی په تاخچه کي
د ملنگ عبدالرحمان بابا دیوان و
پټي پټي گونگوسی وي
چي پخوا
-په زلمیتوب کي-
صابیزاده ملا رباب هم غړولو
اوس يي هم یوه وره راډیو تر څنگ وه
پټي پټي يي سندرې اورېدلي

د پاڼو شمېره: له 1 تر 7

د «قدیم» یا د «بیلتون» یا «قمرگلي»
 چې راډیو کې به ورپېښ شول خبرونه
 ژر یې سننه اړوله ،
 -وېل: مکروه دي-
 "خکه سم نیمايي دروغ دي".
 صابیزاده ملا سړی د سیاست نه و .
 کلیوال ځوانان به گرد ورنه راتاو ول
 غنمي ځوان خلیپه به د اتن ډول گرځولو
 ژرندهگری شپېلی مار و ،
 د جومات خادم توکمار و
 د شینو پادهوان غر به
 یاکوربان سره هوا کې تاوېدلو
 پټې پټې اوازی وې ،
 غلې غلې گونگوسی وې
 چې ملا کلونه وړاندې ،
 هلته برو خانانخېلو* کی میین و
 دلته هلته به واده کی
 بنځو غلی غلی نوم د نجلۍ واخیست
 «پرتمینه» نومېدله
 شوخه لور د دښتکي* شاطر د کور وه
 د زلمي صابیزاده ملا په جیب کې
 لا تراوسه د هغې د لاس دسمال و
 او یوه له رنجو ډکه
 په مریو پټه شوي شنه رچرومه
 بس همدا د پرتمینې د لاس نیني
 او غمونه صابیزاده سره پرېمانه
 د دوه سترگو په حلقو کې یې مقام و
 د کړو وروځو محراب کې یې امام و

هلته دلته به کیسي خلکو کولي ،
 چې زلمی ملا سبق پسي و تللی
 د میراث او د منطقو
 سختې سختې مسئلې یې
 د څرخي* ملا دوره کې زده کولي
 کله کله به د څرخ په خانقا کې
 د اذکارو له حلقې نه شو بېخوده
 پرتمینې به په تورو سترگو وخور
 صابیزاده ملا د عشق مجاز کې ډوب و .
 صابیزاده ملا د څرخ پیریانو ورک کړ
 پرتمینې لا رچرومي جوړولي
 او د سنډو گلدستي یې دسمالونو کې گنډلي
 غنملو به چې لمر ولوېد
 او مرغی به د سنځلو نقره یې پانو ته لارې
 پرتمینې به اوبه په بام شیندلی
 شپبه روسته به خور بوی د لوند اخېر شو
 غرنی جارو په لاس کې وه ولاره
 د کړپو* د کنډو لاره به ماښام ته
 ورو ورو پټه شوه د مړه مازیگر رنگ کې

هېڅ لاروی به له هېڅ لوري بښکاره نه شو
ماخوستن د لوی جومات له برنډې نه
کوم زلمي په چغچغاري اذان وکړ،
د شاطر د لور زرگی به په دریا شو
د جانان د خواږه غږ اذان ترې ورک و
د خوړو خوړو خوږو جهان ترې ورک و
نیمه شپه به وه،
کرري به چرېدل د کلا خواته
پرتمینې به لا سترگی وې گنډلې
د اسمان د رڼو ستورو په پاولیو
کتگی*،
د شپانه شپول*،
د بودی مونی*.
لا لیلی او مجنون* لري له یو بل نه
پرتمینې اورېدلي وو له مور
صایبزه ملا به راشي درمنډو کی...
-چې لیلی و مجنون یوځای شي په اسمان کې-
گونډې بل تاویز نزلې ته ورنه واخلي.
دې گڼله چې پیریانو
زور تاویز ورڅخه وړی دی زیارت ته.
لري لري د سورکو بابا* لمن کی
په نري جر* د کړي ژرنده وه ویشه
دریڅه کی بی څراغ د شیطان بل و
ژرنده کړي لا په سوز شپېلی وهله
او نجلۍ ورته په زره اړه اړه وه.
د شینو پادهوان وار نن د اوړو و.
غنملو و چې د خان وراره راووت
جرمنی توپک بی نېغ اسمان ته ونیو:
ډز،
ډز،
ډز.
مازیگر او ازه گډه شوه په کلی
پرتمینه په نامه د سردار خان شوه
د نجلۍ په زره کی دري زخمونه جوړ شول
سبحان ربی الأعلی،
سبحان ربی الأعلی،
سبحان ربی الأعلی.
صایبزه ملا سجدي نه شو راپورته.
د دیوي د سوزېدلې پلتي بوی شو...
یوه ورځ وه سیند په مړه نغمه لگیا و
پوري خم کی
د گز سپورو ته هیلې لا کڅېدلې
شیرینې لا گرځوله
د ستوانو شنه مېچنه په دالان کی
چې د کلي په جومات کی یو آشنا غږ اذان وکړ
صایبزه ملا و کلي ته راغلی
پرتمینې پسي ځورند نیم تیکری زینو کی ولوېد
د خوړو تورو اوړدو زلفو څپې یې بام ته ولاړي
د مبین زرگی درزا بی
د سینې په انارونو کی بښکاره وه

د پاڼو شمیره: له 3 تر 7

غور يې ونيوه اذان ته
هو!
پخپله صاييزاده و...
زړه يې ودرزېد په زوره
خو ناڅاپه راپه خود شوه
په زړه درې ځايه زخمي وه

صاييزاده وي ځني پرېښي
او د سترگو د کتو انداز يې بېل و
جماعت به يې چې خلاص کړ
او لاسونه به يې لپه کرل دعا ته
څه دعا به يې تر ژبې لاندې وکړه
کله کله به يې سترگې شوې راډکې
څه سپين رېبري به هم غبرگ شول ژر غوني
د هر چا دردونه بېل و
هر چا خپله ورکه غوښته
چا پناه غوښته دوزخ نه
چا جنت پسي ژړا کړه
چا به مرو ته دعا وکړه،
يو کامل ايمان غوښتلو
بل د روغ صورت په ارمان و...
صاييزاده ملا به سترگې کرلي پټي
پرتمينه به يې مخ ته وه ولاړه...
د جومي ماښام به پورې په لمن کې
د سورکو بابا کړه ژرنده کې بل شوه
د يارانو د سوزونو دوهمې مرسته
صاييزاده او غنمې به ورسره وو
ژرندهگري او د کلي پادهوان ځوان
ورسره به د جومات توکمار خادم شو
تر سبا به د څو سترو زړونو سوز و
راز و نياز و د ملگرو شواروز و
خير نه ول کليوال چې څه تيريري؟
دا کړه ژرنده په څه باندي تاويري؟...
يوه ورځ وه،
گونگوسه شوه،
اوازه شوه
خانانخېلو کې د کريغو زلزله شوه
سردارخان و په کوم ځای کې چا ویشتلې
په درې ډزو په سينه و لگېدلې
د کارېز اوبه روانې وې باغچه کې
د تاوده مني پيتاوي ته بار کړي
غنمي خليپه څوارلس تور ديگي و
د زړې کلا* سپينبري ملا گد و
يادول يې بناماران د دوزخونو
لرمان او بدهيپته سره اورونه
يو کټ ايښی و، تر څنگ يې شور ماشور و
خان څادر کې سر تاو کړی ورته څک و
د سردار دوښمن اوښتی تر دښتک و.

د پاڼو شميره: له 4 تر 7

دینتکی شاطر په ډېرو غمو سر و
خان یې تللی و او لور وه ورته ناسته
پېغله کونده په نري لیمځي وه ملاسته

پسرلی و او سیند غاړو پورې ډک و
د چینو په جر کې خېل مرغاوی تاو شوې
د خَم دنگو چینارونو اړولې
باد ته پېغلي پېغلي پانې په نازونو
د تازه شوتلي بوی و په هوا کې
زاني لیکه لیکه تلي د کابل خوا ته
صایبزه ملا یو بل ماشوم هم دم کر
په خوږه موسکا یې گوره لاس کې ورکړه
د کوچیانو د رمو غرونه راغلل
پورته ډاگ کې کرنګانې په شرنگېدو ول
د ورکیو د ترپلو او بغارو
د شپنو د های و هوی نارې خپرې وې
پرتمینې ټک له بل دسماله ویوست
پټه شونډو کې موسکې وه شرمېدله
لکه ژېړه منه تکه سره شي لمر ته
داسې یاد د بل دیدن و تخنوله
غلي غلي گونګوسی وې، هلته دلته
چې سرکال په غنملو یا درمنډو کې
چې توتان د خَم په ونو کې پاخه شي
پېغله کونده به د خان په کور واده شي.
پرتمینې د لاس نېنه لا ساتله
د ملا وړه رادیو یې وه په ځنګ کې
صایبزه به یادوله په لنډیو
پټه پټه د رباب د تار په ترنګ کې
د خَم لوري ته د توت ونې په بار وې
مازیگر به چینارو ته مرغی راغلي
غنم ژېړ وو،
خو لا لونه و لوېدلی،
چې نا ځاپه هلته دلته اواز ه شوه
په کابل کې گډه وډه پاچایي شوه
واکمن نه و په وطن کې واک د بل شو
پاچا تللی و، ترې پاتې خپل کابل شو
هلته دلته پټې پټې اوازي وې
په جومات او په ډېره کې گونګوسی وې
صایبزه ملا سړی د سیاست نه و
یا به ناست و د رحمان بابا دیوان ته
یا به خیال کې د یار زلفو ته ویده و
د پاچا د تللو گرمې گونګوسی وې
او وانی وې د سپینبرو تښتېدلی
تخت چپه و په کابل کې خدای دې خیر کړي
له کندوانو برکت په الوتو و
چا لیدلي په چینو کې اوبه خړې
چا ندري ماهیان په جر کې مړه موندلي
چا لیدلي کاریزو کې غټې غټې

د پانو شمیره: له 5 تر 7

شني كوتري له برجونو تښتېدلې
 لا به لمر د مازيگر په غره ولاړ و
 د شينو پادهوان غږ به شو كوڅه كې
 "پاده راغله خپل مالونه* درخوندي كړئ!"
 لمرلویده به ماشومان كوتو ته ولاړل
 دروازو ته به ماښام تمبي لوبدلې
 يوه ورځ له داسې ورځو اوازه شوه
 چې جومات نه صابيزاده ملا دی تللی
 نور يې هرڅه دي پر خپله حجره پريښي
 بس يوازي د قرآن تر څنگه ايښی
 د رحمان بابا ديوان يې دی اخيستی
 د دښتک شاطر هم ژپري تلي ناست دی
 شيريني ترور وارخطا ده، خو موسکی ده
 غلي غلي اوازه شوه دلته هلته
 د گودر خورلني ورو ورو پسندلې
 پرتمينه بيگانی ده ورکه شوي
 مور يې وايي چې پيريانو تښتولي
 شيريني ترور خپل خاوند ته سر سرتور كړ
 لور مې ډېره وړانډله ما ليدله
 درته وېل مې پرې پيريان د زيارت ناست دي
 خدايزده چېرته يې له تورو غرو پناه كړه؟
 دښتكي شاطر لا هېڅ ويلی نه شو
 د اسونو په كلا كې سپين اس نه و
 د شاطر زاړه واسكت نه كيلې ورکه
 د زيارت پيريانو وړې وه چابكه

سرکال څه بلا د لويو غمو كال و
 د وطن پاچا و تللی له كابله
 تخت ميراث و، د قيامت نښې ښكاره وې
 صابيزاده و نيمه شپه جومات نه تللی
 د رحمان بابا ديوان په رېك نه و
 پرتمينه تښتولي وه قاف غره ته
 د زيارت جنډو كې پټو ښاپيريانو
 او د خان له كلا وتی و په پټه
 نازولی سپين سمند له خپل اخوره
 د شاطر له جيبه چا وه كيلې وړې؟
 دا كيسی به د گودر خورلنو كړلې
 د تنور په غاړه، هم په شنو پټو كې
 هم په ډاگ كې، هم كارېز كې هم چينو كې
 پېغلو نجونو، پخو ښځو، اناگانو
 په راز راز كيسې كولي د پيريانو
 آآآ- صلاة توبه په خوله وه د سپينزيرو
 تولى نښې د اخري زمانې دي
 برکت له هرڅه تللی خدای دي خير كړي
 له كابله پاچا ورك دی، تخت چپه دی
 له جوماته صابيزاده ملا وتلی
 پېغله لور د دښتكي پيريانو وړې
 له كلا نه د خان اس بيگانه وتلی

د پاڼو شميره: له 6 تر 7

د قیامت نینې له ورايه راښکاره دي
له کندوانو برکت په الوتو دی
د شینو پادهوان بیا سوي نارې دي
"مال راوباسی، پادې ته خیر یوسی!"
لا کږه ژرنده تاویزي اوږه باسي
ژرندهگری هر ماښام خراغ ته ناست وي
په مرموزه موسکا گوري بر کنډو ته
ماخوستن شپیلې ته سوی پوکې ورکړي
د جومات خادم له ټوکو نه لوېدلې
صایبزاده پسي په پټه سلگې وکړي
غنمي خلیپه ډول په کور کې پریښی
بر کنډو ته د پساو* له سره گوري
او پر خوله یې د یو راز برغولی ایښی

خو سپینزیري لا توبي باسي خپه دي
په پاچا او په ملا پسي لاس مروړي
له کابل څخه پاچا مه وای ورک شوی
او کوربان له صایبزاده، چې را سره وای
برکت له هغې ورځې الونیا شو
چې وطن یې صایبزاده او بی پاچا شو.

**دا منظومه په دوو وزنونو کې لیکل شوی ده .
*خانانخېل، دښتک، څرخ، کرپي، سورکوباباغر، زره کلا، د سپمو نومونه دي .
*خَم، د سیند پر دوه غاړو د اېښوول شویو ونو کوشنی سمسور ځنگل .
*جر، د غره له چينو څخه د سره یوځای شویو اوبو بهیر ته وايي .
*مال، مالونه : څاروي
*پساو، د کلي د ویالې اړخ ته خاورینه غونډی
*کتگکي، د شپانه شپول، د بودی مونی د ستورو وښکالي (مجموعی) ته وايي، چې بڼه یې دغو څیزونو ته ورته وي .
*لیلی — مجنون په اسمان کې د دوو ستوریو نومونه دي، چې په کال کې یو ځل سره یوځای کیږي .

اسمان ته لار د ختو نشته
لیلی مجنون په عاشقی ختلي دینه